

Štev. 12. V Ljubljani, dne 1. decembra 1898. Leto XVIII.

Moj Bog! . . .

Il faut que tout homme trouve
pour lui — même une possibilité
particulière de vie supérieure dans
l' humble et inévitable réalité quotidienne.

Macterlinck.

I.

Ko pride noč, sodruga fantazije,
In mir objame polje in gore,
Se raz podobe moje galerije
Spominov temni zastori spuste.

In duh se med spomini lahno vije,
In moje ranjeno drhti srce;
In pozna ura v tihi noči bije,
In vedno še oči v temo strme.

Tako pred Bogorodico trepeče,
Sedaj vstajaje, a sedaj vmiraje,
Do jutra sebe gonobeči plamen.

O da bi tudi ti, srce goreče,
Ob grobu zadnje že bilo postaje
In vzdihnilo že k nji poslednji amen!

II.

A tu ni govora o koncu, ni . . .
Globoko brezno zije pred menoj
In liro mojo, ki na dnu leži,
Zakriva z nepremaganoj temoj.

Le malo strun napetih je na nji,
In skoz temo duha še mali broj,
Le malo — malokdaj se oglasi
Z obupa polnoj, žalostnoj tožboj.

O demon zanikavanja, čemu,
Čemu mi jemlješ dneva svetlo luč,
Da tava duh po temi brez miru? . . .

Spoznanje kje je, demon, kje je ključ
Do sreče? . . . Tvoje peklo bodi raj
In tvoja noč me rezsvetljuje naj? . . .

III.

Ⓞ Bog svetlobe, stvarnik harmonije,
Tvoj izgubljeni sin je zopet tu.
O daj mu izgrešenega miru
V bližini svoje svete domačije!

O naj mu žarek milosti zasije
V tem osamelem, osamelem dnu
Srca in duše, da po dvojnem zlu
Zapoje zopet prejšnje melodije.

Glej, menil sem, da mogel bi živeti
Brez tebe kdaj, brez svojega Boga;
A naj li rastejo vonjivi cveti

Brez solnca sredi jasnega neba?
Zato prešini me, o Bog, zaneti
Mi večni žarki ogenj dnu srca.

IV.

V puščavi si v podobi megloviti
Bil Izraelcem verni kažipot,
V plamenu te je gledal, o Gospod,
In blisku svetlem njih vodnik častiti.

A v Palestini nisi hotel priti
Pred njih oči, in samo iz dobrot
So dolgo te spoznavali povsod,
Dokler te niso jenjali ljubiti.

A vse drugače sem te videl jaz,
Ko zrl sem en trenotek ti v obraz
Tedaj, ko si, nebeški gospodar,

V očesi njeni blagi, nežni, krotki
Prišel, ah da, v tem blaženem trenotki
Postalo ti je srce žgalen dar.

V.

Tam, v svitu nepozabljene mladosti
Sem videl te, ah, toli — tolikrat,
Ko v majnikovo noč si poln sladkosti
Hitel med kore svetlih mirijad.

Ko zdaj si prišel v strašnih strel hitrosti
Ljubeči Bog svoj narod kaznovat,
A zopet izpregledal mu slabosti
In v rosnem jutru vzbudil novih nad.

Ko gnali so nebroj z gora pastirji,
In prišel je nad gore drug nebroj,
Tedaj sem posedeval pri klavirji

In razgovarjal se ljubo s teboj.
Kako sem ljubil te, o harmonija,
O Bog, o Stvarnik, o sveta Mesija! . . .

VI.

A glej, odtrgali, odstranili so me
Od prsi sladkih, ljubljenih tvojih
In strašno pač okanili so me,
Rekoč: »Spoznavaj ga odslej iz knjig!« . . .

O glupost, ki z njo ranili so me,
O njih dokazi, vrag odnesi jih!
In s hipoteznoj hranili so me,
In zamorili v srcu slednji vzdih . . .

Brez dogem in brez vaših energij
Sem vedel bolje nego zdaj nekoč,
Da On je vir vseh zemeljskih moči,

Da v slednjem žarku, plamenu in zvoku,
Magnetnem toku in rastlinskem soku
Deluje v mislih On, prvotna moč.

VII.

O Ti! . . . O kdo? . . . Ah, neizraženi
In neizrazni, naj srce te čuti
Ne v sladki, čudokratki te minuti,
Ne, večno kakor tvoji blaženi.

Ne samo v burji nevtolaženi,
Ne samo tam v asketski trdi kuti,
Ne samo z ljubicoj v samotni uti,
Ko čevrljamo trije neopaženi.

Ne, vekomaj povsod. Kot dete borno,
Ki tu-le mirno, a s teboj zgovorno
Si bere drobnih cvetov po livadi,

Naj vekomaj i jaz s teboj živim . . .
»Čuj, dete! Kam hitiš? Čuj, angelj mladi!«
No, detece beži, a Bog gre z njim. —

VIII.

Raj, ti bežiš? Čemu-li? Pred hlimboj?
A svojega Boga se ne bojiš?
V naravi lepi se tak varen zdiš,
V resnici misli svojih, otrok moj?

O prav imaš. I jaz sledim takoj
V resnice svetli, jasni paradiž,
In daj mi krono ali daj mi križ,
O svet, ponudi mir mi ali boj:

Ednako! . . . Luč je samo edna, edna
In več kot ednega življenja vredna
In več kot edne, več kot edne smrti.

Prej bil podoben barki sem potrli,
A zdaj le jadra, ladja, mi razvij,
Ne boj se mi viharjev in peči! . . .

Dragotin Kette.

V jesenskem gozdu.

Raz drevje list za listom trudno
Na pot pred mano odletava,
Ko vmiřajočih trepetanje
Skoz gozd šumljanje plaho plava.

Teško vmiranje to je zreti . . .
Naj vihra raje bi prihrula,
In v eni sami divji noči
Besneča sila gozd osula!

Teško vmiranje to je zreti
Pogrezovanje to v temoto;
Strt raje v eni sami vihri,
Strmel v življenja bi praznoto . . .

Ivan Šorli.

